

beroep van verzoeker en partij in de bodemzaak heeft verzoeker er op gewezen dat het college weliswaar een invorderingsbeschikking heeft genomen, maar dat het partij ook uitstel van betaling heeft verleend tot en met 2 februari 2016. Verzoeker heeft ter zitting van de bodemzaak verzocht een voorlopige voorziening te treffen inhoudende dat partij wederom uitstel van betaling wordt verleend.

3. Gelet op het aanstaande aflopen van die termijn, ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen. Dit om te voorkomen dat het belang van verzoeker bij het daadwerkelijk invorderen van de verbeurde dwangsommen, en daarmee de mogelijkheid om naleving van de opgelegde last onder dwangsom af te dwingen, komt te vervallen. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding de hierna te melden voorlopige voorziening te treffen. Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat het aan verzoeker is om tijdig, voor zover vereist, nadere besluiten bij het college tot uitstel van betaling te vragen en zo nodig af te dwingen.

4. Het college dient ten aanzien van verzoeker op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat hij aan partij uitstel verleent van de plicht tot betaling van de door hem verbeurde negen dwangsommen van ieder € 1.000 tot aan de dag na de datum van de uitspraak in de bodemzaak in deze procedure;

II. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Veere tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 496 (zegge: vierhonderdzesennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Veere aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 251 (zegge: tweehonderdeenenvijftig euro) vergoedt.

Noot

1. Ter signalering. Op kerstavond 2013 wees de Afdeling een uitspraak die een lacune in de dwangsommenregeling in titel 5.3 van de Awb ondervangt (AB 2014/57, met mijn noot). Derden hadden namelijk geen middel in handen om de ver-

jaring van de invorderingsbevoegdheid bij dwangsommen te voorkomen. De oplossing van de Afdeling voor het probleem behelsde dat derden een verzoek om voorlopige voorziening kunnen doen aan de voorzieningenrechter ten einde te bewerkstelligen dat de verjaring werd voorkomen. De voorzieningenrechter kon dan uitstel van betaling verlenen aan de (vermeende) overtreder zodat de invorderingsbevoegdheid niet zou komen te verjaren en het recht van de derde op daadwerkelijke handhaving niet zou worden gefrustreerd. In dat geval was de invorderingsbevoegdheid echter al verjaard zodat de door de Afdeling aange dragen oplossing te laat kwam.

2. Dit is bij mijn weten de eerste keer dat de voorzieningenrechter van de Afdeling daadwerkelijk uitstel van betaling verleent aan een overtreder op verzoek van een derdebelanghebbende met als doel het voorkomen van de verjaring van de invorderingsbevoegdheid. De voorzieningenrechters van de rechtbanken Gelderland en Limburg gingen de voorzieningenrechter van de Afdeling overigens voor (Rb. Limburg 13 oktober 2015, ECLI:NL:RBLIM:2015:9287 en Rb. Gelderland 25 september 2015, ECLI:NL:RBGEL:2015:6056).

3. Verder wijs ik in het kader van deze signalering ook nog op een andere uitspraak waarin een voorlopige voorziening juist niet werd getroffen door de voorzieningenrechter in een geval waarbij er sprake was van dreigende verjaring. Daardoor kwam de invorderingsbevoegdheid hangende hoger beroep (naar ik aanneem) te verjaren. Het betreft de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 1 mei 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:1493) waarin het verzoek om voorlopige voorziening van een bestuursorgaan, met als doel schorsing van een rechtbankuitspraak waarbij de invorderingsbeschikking werd vernietigd, werd afgewezen. Het voorkomen van de verjaring van de invorderingsbevoegdheid is dus niet altijd aanleiding tot het treffen van een voorziening door de voorzieningenrechter.

T.N. Sanders

AB 2016/225

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

20 januari 2016, nr. 14/4198 WW-T

(Mrs. B.M. van Dun, A.I. van der Kris, E.W. Akkerman)

m.nt. T.N. Sanders

Art. 4:86 Awb

Gst. 2016/56

ECLI:NL:CRVB:2016:390

De enkele vaststelling van het bestaan van een bestuursrechtelijke geldschuld behelst geen betalingsbeschikking. Het is wel een besluit. Verschoonbare termijnoverschrijding.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van art. 4:86 van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr 3 blz. 32 tot en met 34) volgt dat hiermee is beoogd voor de schuldenaar duidelijk te maken waarom hij een geldsom is verschuldigd en welk bedrag hij moet betalen binnen welke termijn. Hoofddregel is dat een verplichting tot betaling eerst ontstaat nadat een beschikking tot stand is gekomen waarin is vastgesteld hoe hoog de schuld precies is en binnen welke termijn betaald moet worden. Hieruit volgt dat de elementen die tezamen een betalingsverplichting doen ontstaan alle in één besluit moeten worden opgenomen.

Tussenuitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank Noord-Nederland van 20 juni 2014, 14/1020 (aangevallen uitspraak) tussen:

appellante
en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, Uvw

Procesverloop

Appellante heeft hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015. Appellante is niet verschenen. Het Uvw heeft zich laten vertegenwoordigen door W.R. Bos.

Overwegingen

1. Het Uvw heeft appellante met ingang van 1 augustus 2011 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW). Bij besluit van 16 oktober 2013 heeft het Uvw de door appellante ontvangen WW-uitkering met ingang van 1 april 2013 beëindigd, omdat appellante met ingang van die datum is gaan werken.

2.1. Bij besluit van 5 november 2013 heeft het Uvw de WW-uitkering van appellante herzien en een bedrag van bruto € 17.251,70 aan onverschuldigd betaalde uitkering over de periode van 1 april 2013 tot en met 6 oktober 2013 van appellante teruggevorderd. In het besluit staat onder het kopje Terugbetalen WW-uitkering:

“U ontvangt van onze afdeling Invorderen binnenkort een brief over hoeveel u werkelijk moet terugbetalen. Daarin staat ook hoe u kunt betalen.”

2.2. Bij een tweede besluit van 5 november 2013 heeft het Uvw appellante een boete opgelegd van € 1.280. In het besluit staat onder het kopje De betaling:

“U ontvangt van de afdeling Invorderen binnenkort bericht hoe u de boete kunt betalen. U moet ook betalen als u bezwaar maakt of in beroep gaat.”

2.3. Bij brief van 18 november 2013 heeft het Uvw onder verwijzing naar het besluit van 5 november 2013 appellante verzocht om binnen zes weken een bedrag van netto € 11.560,62 aan het Uvw te betalen, gebruikmakend van de bijgevoegde acceptgiro of het internet onder vermelding van het kenmerk dat op de acceptgiro staat. Daarnaast staat in die brief:

“Kunt u het bedrag niet in een keer betalen? Neem dan voor de laatste betaaldag contact met ons op. Wij kijken dan samen of u het bedrag in termijnen aan ons kunt terugbetalen.”

2.4. Bij brief van 19 november 2013 heeft het Uvw onder verwijzing naar het tweede besluit van 5 november 2013 appellante verzocht om binnen zes weken het boetebedrag van € 1.280 aan het Uvw te betalen, gebruikmakend van de bijgevoegde acceptgiro of het internet onder vermelding van het kenmerk dat op de acceptgiro staat. Daarnaast staat in die brief

“Als u de vordering niet binnen zes weken in één keer kunt voldoen, dan kunt u een betalingsregeling met ons afspreken. Neem hiervoor contact met ons op vóór de uiterste betaaldag.”

2.5. Bij brief van 28 december 2013 heeft appellante bezwaar gemaakt tegen de brieven van 18 en 19 november 2013. Appellante heeft in haar bezwaarschrift gesteld niet van plan te zijn de vorderingen van het Uvw te betalen omdat het Uvw de situatie zelf heeft veroorzaakt door niet adequaat te reageren op haar mededelingen van wijzigingen in haar situatie.

2.6. Bij beslissing op bezwaar van 28 januari 2014 (bestreden besluit I) heeft het Uvw het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat de brieven van 18 en 19 november 2013 volgens hem geen appellabele besluiten in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) zijn. Het Uvw is er verder van uitgegaan dat de besluiten van 5 november 2013 in rechte onaantastbaar zijn, omdat daartegen niet tijdig bezwaar is gemaakt.

2.7. Bij beslissing op bezwaar van 6 mei 2014 (bestreden besluit II) heeft het Uvw bestreden besluit I herzien en het standpunt ingenomen dat de brieven van 18 en 19 november 2013 wel besluiten zijn omdat deze bepalen op welke wijze en binnen welke termijn appellante moet betalen. Omdat appellante tegen de wijze van invor-

deren geen gronden heeft aangevoerd, heeft het Uvw het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

3. De rechtbank heeft het beroep van appellante tegen bestreden besluit I ongegrond verklaard en heeft geoordeeld dat de brieven van 18 en 19 november 2013 geen besluiten zijn, omdat zij niet zijn gericht op rechtsgevolg. De rechtbank heeft het Uvw ook gevolgd in zijn standpunt dat de besluiten van 5 november 2013 in rechte vaststaan, omdat appellante, die die besluiten volgens haar verklaring ter zitting van de rechtbank heeft ontvangen, daartegen niet tijdig bezwaar heeft gemaakt.

4.1. Appellante heeft in hoger beroep haar standpunt herhaald dat zij heeft voldaan aan haar informatieplicht, zij door een fout van het Uvw ten onrechte een uitkering heeft ontvangen en dat het Uvw haar ten onrechte een boete heeft opgelegd. Appellante heeft bestreden dat zij bij de rechtbank heeft verklaard dat zij de besluiten van 5 november 2013 heeft ontvangen. De rechtbank heeft volgens appellante daarnaast ten onrechte haar verzoek om vergoeding van verletkosten afgewezen. In hoger beroep heeft zij tevens verzocht om een vergoeding voor de door haar partner in verband met deze procedure gemaakte kosten.

4.2. Het Uvw heeft er in hoger beroep op gewezen dat de rechtbank ten onrechte bestreden besluit II niet heeft beoordeeld.

5. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

5.1. Bestreden besluit II, dat in de plaats is getreden van bestreden besluit I, had, gelet op het bepaalde in artikel 6:19, eerste lid van de Awb, door de rechtbank mede in de beoordeling moeten worden betrokken. Door dit niet te doen heeft de rechtbank artikel 6:19, eerste lid, van de Awb geschonden.

5.2.1. Op grond van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

5.2.2. Met ingang van 1 juli 2009 zijn in Titel 4.4 van de Awb bepalingen opgenomen over bestuursrechtelijke geldschulden.

5.2.3.1. In artikel 4:85 van de Awb is het volgende bepaald:

1. Deze titel is van toepassing op geldschulden die voortvloeien uit:
 - a. een wettelijk voorschrift dat een verplichting tot betaling uitsluitend aan of door een bestuursorgaan regelt, of
 - b. een besluit dat vatbaar is voor bezwaar of beroep

2. Deze titel is niet van toepassing op verplichtingen tot betaling van een geldsom voor het in behandeling nemen van een aanvraag.

3. Deze titel is niet van toepassing op verplichtingen tot betaling die bij uitspraak van de bestuursrechter zijn opgelegd.

5.2.3.2. In artikel 4:86 van de Awb is het volgende bepaald:

1. De verplichting tot betaling van een geldsom wordt bij beschikking vastgesteld.
2. De beschikking vermeldt in ieder geval:
 - a. de te betalen geldsom;
 - b. de termijn waarbinnen betaling moet plaatsvinden.

5.2.3.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:86 van de Awb (*Kamerstukken II* 2003/04, 29 702, nr 3 blz. 32 tot en met 34) volgt dat hiermee is beoogd voor de schuldenaar duidelijk te maken waarom hij een geldsom is verschuldigd en welk bedrag hij moet betalen binnen welke termijn. Hoofdfregel is dat een verplichting tot betaling eerst ontstaat nadat een beschikking tot stand is gekomen waarin is vastgesteld hoe hoog de schuld precies is en binnen welke termijn betaald moet worden. Hieruit volgt dat de elementen die tezamen een betalingsverplichting doen ontstaan alle in één besluit moeten worden opgenomen.

5.3. Met de besluiten van 5 november 2013 tot herziening van appellantes WW-uitkering, terugvordering van wat onverschuldigd aan haar is betaald en oplegging van een boete zijn geldschulden ontstaan als bedoeld in artikel 4:85, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Omdat het werkelijk door appellante te betalen bedrag van de terugvordering en de termijnen waarbinnen betaling moet plaatsvinden van de terugvordering en de boete in die besluiten niet zijn vastgesteld, zijn met die besluiten geen betalingsverplichtingen voor appellante in het leven geroepen. Dat is eerst gebeurd met de brieven van 18 en 19 november 2013. In zoverre zijn die brieven gericht op rechtsgevolg en door het Uvw bij bestreden besluit II dus terecht alsnog aangemerkt als besluiten. Niet uit te sluiten is dat door deze wijze van besluitvorming van het Uvw, versterkt door de aankondiging van nadere brieven in de besluiten van 5 november 2013, bij appellante onduidelijkheid of verwarring is ontstaan over de vraag op welk moment zij bezwaar zou moeten maken tegen de herziening, terugvordering en boete.

5.4. Uit een oogpunt van rechtsbescherming is niet aanvaardbaar dat appellante nadeel ondervindt van potentiële, door de wijze van besluitvorming van het Uvw ontstane onduidelijkheid of verwarring over haar rechtspositie. Dat appellante niet binnen de in de besluiten van 5 novem-

ber 2013 genoemde termijnen van zes weken bezwaarschriften heeft ingediend tegen de in die besluiten vervatte herziening, terugvordering en boete kan haar daarom niet worden tegengeworpen. Het bezwaarschrift van 28 december 2013 had opgevat moeten worden als mede gericht tegen de besluiten van 5 november 2013 en had in zoverre ontvankelijk geacht moeten worden wegens verschoonbare termijnoverschrijding. Het Uvw en de rechtbank hebben dit niet onderkend.

6. Met het oog op definitieve geschilbeslechting zal de Raad het Uvw opdragen om alsnog te beslissen op de bezwaren van appellante tegen de besluiten van 5 november 2013 en de mogelijke gevolgen daarvan te bezien voor de besluiten van 18 en 19 november 2013.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep draagt het Uvw op om binnen zes weken na verzending van deze tussenuitspraak te beslissen op de bezwaren van appellante tegen de besluiten van 5 november 2013 en de mogelijke gevolgen daarvan te bezien voor de besluiten van 18 en 19 november 2013.

Noot

1. Het UWV maakt van deze ogenschijnlijk eenvoudige zaak door middel van een ondoorgroendelijke werkwijze een gecompliceerde bestuursrechtelijke casus. Interessant voor de lezers van de AB dus, maar tegelijkertijd ook een vorm van bestuursrechtelijk ramptoerisme. Appellant heeft immers bijna drie jaar moeten procederen omdat het UWV klaarblijkelijk als uitgangspunt hanteert 'hoe meer brieven over hetzelfde onderwerp, hoe meer vreugd'. De kern van deze uitspraak is dat de enkele vaststelling van het bestaan van een bestuursrechtelijke geldschuld weliswaar een besluit is, maar geen betalingsbeschikking. Voor een betalingsbeschikking is namelijk vereist dat zowel het bedrag als de betalingstermijn in dezelfde beschikking zijn opgenomen. Als er voorafgaand aan de betalingsbeschikking al een eerder besluit is geweest over de hoogte van het bedrag, dan moet het bezwaar tegen de betalingsbeschikking mede worden opgevat als een bezwaar tegen het eerdere besluit, waarbij een eventuele termijnoverschrijding verschoonbaar is.

2. Appellant in deze casus is niet de eerste die in de (verkeerde) veronderstelling verkeert dat als het UWV per ongeluk geld overmaakt hij dat geld niet hoeft terug te betalen. 'Finders keepers, losers weepers' voor gevorderden, zullen we maar zeggen. Het UWV denkt daar uiteraard anders over en vordert het ten onrechte betaalde

bedrag terug, onder oplegging van een bestuurlijke boete. Tot zover weinig bijzonders. De manier waarop het UWV dit doet is echter wel bijzonder. Het UWV stuurt appellante namelijk een viertal brieven. Ten eerste een brief met daarin de constatering dat appellante te veel zou hebben ontvangen. In deze brief wordt de hoogte van het bruto verschuldigd bedrag genoemd, maar niet het netto bedrag of de betalingstermijn. Ten tweede een brief waarin een boete wordt opgelegd. De hoogte van de boete wordt wel genoemd, maar er staat geen betalingstermijn in de brief. Ten derde een brief waarin de precieze hoogte van het netto terug te betalen bedrag wordt genoemd en waarin de betalingstermijn wordt gegeven. Ten vierde een brief waarin de hoogte van de boete wordt herhaald en een betalingstermijn voor de boete wordt gegeven. Appellant stelt tijdig bezwaar in tegen brieven drie en vier en voert daarbij tevens gronden aan voor wat betreft de verschuldigdheid van de geldschulden.

3. De eerste vraag in het multiple choice tentamen laat zich raden: welke van deze vier brieven kwalificeert zich nu als een besluit? Het UWV vult in haar eerste beslissing op bezwaar antwoorden één en twee in. Vervolgens corrigeert het UWV zichzelf door een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen en vult daarbij alsnog antwoorden een, twee, drie en vier in, met daarbij de opmerking dat het bezwaar tegen besluiten een en twee tardief is en daarom niet-ontvankelijk, terwijl het bezwaar tegen drie en vier alleen gronden bevat tegen besluiten een en twee en dus ongegrond is. In beroep negeert de rechtbank (of is de rechtbank niet bekend met) de tweede beslissing op bezwaar en oordeelt dat de eerste beslissing op bezwaar van het UWV juist is, nu brieven drie en vier niet op rechtsgevolg zouden zijn gericht. De CRvB kijkt het werk van de rechtbank in hoger beroep na en oordeelt dat de rechtbank de tweede beslissing op bezwaar ten onrechte niet heeft beoordeeld en dat brieven een, twee, drie en vier allemaal besluiten zijn. Dat oordeel lijkt mij juist. Ik onderschrijf verder ook het oordeel van de CRvB dat zonder dat zowel de omvang van de geldschuld als de betalingsstermijn in een en dezelfde brief zijn vermeld, er geen sprake kan zijn van een betalingsbeschikking ex art. 4:86 Awb. Uit de wetsgeschiedenis volgt namelijk dat beide elementen constitutieve vereisten zijn voor een betalingsbeschikking. Daarnaast wijs ik er nog op dat het oordeel van de CRvB ook goed verenigbaar is met het systeem van de geldschuldenregeling. Zonder betalingsstermijn kan een betalingsbeschikking namelijk niet als basis dienen voor (dwang)invordering. Immers, pas na het verstrijken van de betalingsstermijn treedt verzuim in (art. 4:97 Awb) en pas

vanaf dat moment kan de schuldenaar worden aangemaand (art. 4:112 Awb). De aanmaning is voorts vereist om de geldschuld bij dwangbevel in te kunnen vorderen (art. 4:117 Awb). Een betalingsbeschikking zonder betalingstermijn heeft dus geen functie in het systeem van de geldschuldenregeling.

4. De conclusie van de CRvB dat alle vier de brieven besluiten zijn leidt echter ook tot de conclusie dat appelland geen bezwaar heeft gemaakt tegen besluiten een en twee, zodat die besluiten onherroepelijk zijn. Dat betekent dat appelland pech heeft gehad. In besluiten een en twee is immers de omvang van de geldschuld reeds vastgesteld, zodat appelland daar niets meer van kan vinden – formeel gezien. De CRvB ondervangt dit door te oordelen dat het niet aanvaardbaar is dat appelland de dupe wordt van de onnodig gecompliceerde en verwarrende werkwijze van het UWV zodat het bezwaar van appelland tegen besluiten drie en vier ook geacht moet worden gericht te zijn tegen besluiten een en twee. De termijnoverschrijding moet voorts verschoonbaar worden geacht.

5. Qua uitkomst een bevredigende uitspraak wat mij betreft. Als een bestuursorgaan het de burger nodeloos moeilijk maakt, verwarring zaait en vervolgens om de oren gaat slaan met de formele rechtskracht als de burger niet tegen iedere aparte brief bezwaar heeft gemaakt, lijkt het mij redelijk dat de bestuursrechter daar een stokje voor steekt.

6. Wel houd ik de lezer graag nog iets voor. De situatie die hier aan de orde is, is benoemd als een van de knelpunten uit de evaluatie van de geldschuldenregeling (2013). Burgers komen vaak pas op tegen de betalingsbeschikking en niet tegen de eerdere beschikking waarin de verschuldigdheid en de omvang van de geldschuld wordt bepaald. Een mooi voorbeeld hiervan is de verhouding tussen de last onder dwangsom en de invorderingsbeschikking. Burgers komen vaak niet op tegen de last onder dwangsom, maar pas tegen de invorderingsbeschikking waarbij de dwangsom wordt ingevorderd. In het kader van de invorderingsbeschikking kan echter niet meer worden geklaagd over de hoogte van de dwangsom. De hoogte van de dwangsom is immers al in de last onder dwangsom vastgesteld. Een ander voorbeeld is de verhouding tussen de last onder bestuursdwang en de kostenverhaalsbeschikking. Soms wordt al in de bestuursdwangbeschikking een oordeel gegeven omtrent de vraag wie overtreder is (en dus op wie de kosten kunnen worden verhaald). In andere gevallen komt het overtrederschap echter pas aan bod in het kader van de kostenverhaalsbeschikking. Albei de opties lijken door de beugel te kunnen,

zo lang de bestuursdwangbeschikking in ieder geval (tijdig) bekend is gemaakt aan diegene die uiteindelijk wordt aangeschreven om de kosten van de toepassing van bestuursdwang te voldoen (zie voor een uitgebreidere beschouwing mijn art. “Kostenverhaal bij bestuursdwang: het invorderen van de kosten van bestuursdwang onder de vierde tranche”, *Gst.* 2016/41). De burger moet dus goed opletten en tijdig opkomen tegen de bestuursdwangbeschikking als daarin een oordeel staat omtrent zijn overtrederschap – ook al is dat overtrederschap eigenlijk alleen relevant in het kader van de kostenverhaalsbeschikking. Komt de burger namelijk niet op tegen het oordeel omtrent het overtrederschap in het kader van de bestuursdwangbeschikking, dan lijkt een beroep op dit punt tegen de kostenverhaalsbeschikking bij de Afdeling (of het CBB) kansloos. Dan de hamvraag. Wat is nu precies het verschil tussen de casus in de hier geannoteerde uitspraak – waar de CRvB appelland te hulp komt – en de gemiddelde invorderingszaak buiten het sociale zekerheidsrecht – waarbij de Afdeling (en het CBB) de burger in dit soort gevallen aan zijn lot overlaat? Ik zie het verschil niet zo snel. Als ik de hier geannoteerde uitspraak goed lees, stond in brieven een en twee een bedrag dat verschuldigd zou zijn en verder dat het mogelijk was om bezwaar in te dienen. Het is dan moeilijk vol te houden dat appelland niet begreep dat uit brieven een en twee volgde dat hij iets verschuldigd was en dat hij tegen dat oordeel bezwaar kon maken. Wat maakt dan precies dat het oordeel van de CRvB om de burger in dit geval te helpen, redelijk is? En maakt dat de lijn van de Afdeling (en ook het CBB overigens) in dit soort zaken tegelijkertijd onredelijk? Kortom: is de CRvB hier nu zo barmhartig, of is de Afdeling nu zo meedogenloos?

T.N. Sanders

AB 2016/226

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

1 juni 2016, nr. 15-1733 WSF

(Mrs. H.J. de Mooij, J. Brand, J.P.A. Boersma)

m.nt. R. Stijnen

Art. 6 lid 2 EVRM; art. 9.9 Wsf 2000; art. 5:46 lid 2 Awb

ECLI:NL:CRVB:2016:1878

Verskillende bewijsmaatstaven bij herziening en beboeting inzake niet wonen op gba-adres. Bewijsvermoeden en onschuldpresumptie. Boetehoogte.